

02277

oe

(Ref., Småtryck)
t. x. a.

Mälaredramat

En sångbar berättelse
om de gräsliga ogerningarna
å ångbåten "Prins Carl"

Melodi: »Zandals kanon».

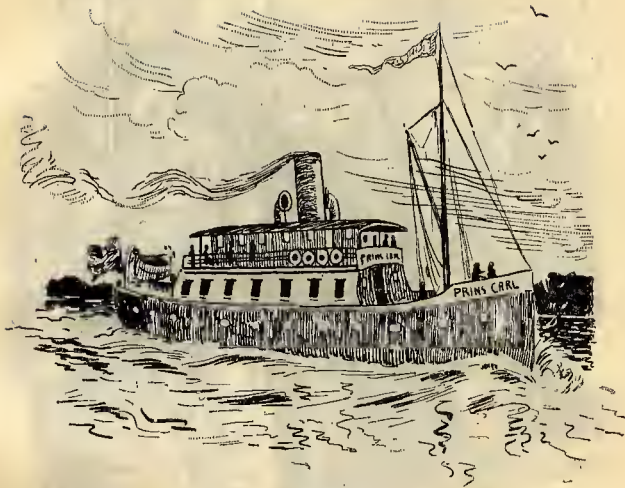

Stockholm
Ol. Hansens Förlag.

B 2072/44

STOCKHOLM
VICTOR PETERSONS BOKTRYCKERI
1900.

Melodi: »Zandals kanon».

Ack, o hvad fasa, hvad hiskligt att höras,
En sten rent däraf till tårar kan röras.
Jag menar det drama, som utspelats har,
När båten »Prins Carl» ifrån Arboga far.

På gamla århundra't, så nu man säger,
Mycket väl timat på bygd som i städer
Af rån och af mord och af gräsliga brott,
På nya århundra't man kulmen dock nått.

Ty dramat på Mälar'n det uppväger alla,
Den bofven ej nöjd var med stålet det kalla,
Utan sköt med revolver och kulor och krut
För att herre på båten sig göra till slut.

Från Långholmen bofven nyss frigifven blifvit
Och sedan åt Norrland på vandring han drifvit
Och varit och hälsat på fader och mor,
Där han lofvat bättring, men man ej honom tror.

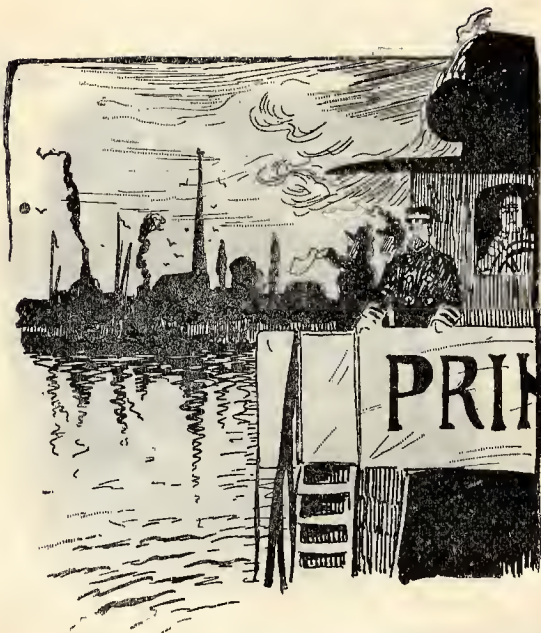
Ack, Nordlund han hade en idé i sin hjärna —
Kanske förgäfvdes han mot den sökt spjärna —
Att få sig en skuta och bli egen kapten
Och handla med mat uppå Östersjön se'n.

I Arboga går han på tanken och rufvar,
Han tittar på båtarnas dörrar och hufvar.
Får syn på »Prins Carl» och gör genast sitt val,
Som sedan för mången blir gräsliga kval.

»Denna här båten jag tror nog sig lämpar,
Om som ett vilddjur jag här riktigt kämpar.
Kanske här finns penningar mycket ombord;
Då skall jag dem taga med våld och med mord!»

Ombord på »Prins Carl» har man alls ingen aning,
Och ingen kan heller ju gifva en varning
För Nordlunds lömska och djäfvulska plan;
I god tro man därför går ut ifrån sta'n.

Måne och stjärnor ej breda sitt glitter,
På stranden ha tystnat all fåglarnas kvitter,
Ja, allt är så stilla på sjö och på land.
På däck smyger Nordlund med knif i sin hand.

Så stänger och reglar han till alla låsen,
Smygande sikte han får på kapten se'n.
Rusar så fram och sänker sin knif
I ryggen två gånger och tager hans lif.

Den käcke kaptenen till däcket föll neder —
 »Min gud var mig nådig» — det sista han beder —
 Men bofven han hörer ej alls däruppå,
 Hans plånbok blott söker och lyckas att nå.

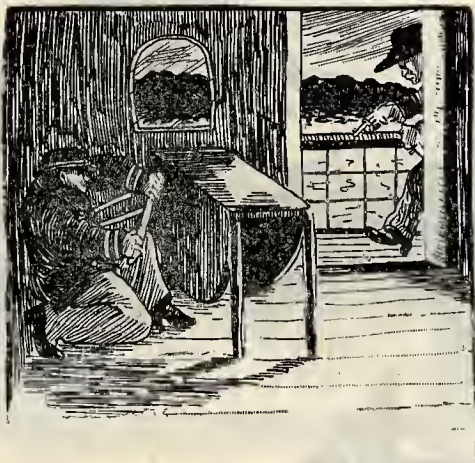
Som vanligt, när vilddjuret blod har sett flyta,
Med Nordlund det gick och han börjar att ryta:
»Här dö skall hvar eviga endaste en,
På skutan skall herre jag nog blifva se'n!»

Den nästa, som träffas af bofvens mordlusta:
En stackars kvinna, hvars söner sig rusta
Att rädda lifvet på moder så kär,
Men Nordlund snart herre öfver dem är.

När styrman på båten hör skottena knalla,
Och finner hur många för Nordlund måst falla,
Så rusar han fram för att bofven slå ned
Men mötes af kulor och tvingas fly med.

Han i styrhytt sig gömmer, men bofven kom åter:
»Nej, styrman för intet jag undkomma låter —
På ångbåten själf jag skall taga befäl,
Därför skall jag säkert dig skjuta ihjäl!»

Styrmannen själf blef nu slagen med fasa,
 Från bryggan i däck han ned lät sig hasa,
 Undan för vilden, som pardon icke gaf,
 Och rädda sig så ifrån förtidig graf.

I rökhytten sutto några herrar och spela.
Då bofven kom in dit, sig reste den ena,
Men ett skott i sin kropp han genast då fick,
Sedan åter Nordlund mot styrhytten gick.

»Full fart i maskinen!» så han ropar i röret
Till »mäster». Han lyder dock ej, fast han hör'et.
»Det här går ej an, vi törna», han säger till sig.
»Jag slår välan back, ty ej lyder jag dig!»

Nu Nordlund han rusade till maskinkappen,
Men »mäster» har redan stängt af hela trappen,
Och bofven får åter ge sig af upp på däck,
Där han vadar i blodet, så högt som en bäck.

På afstånd å fjärden ses lanternor blänka —
Hjälpen försynen vill ändtligen skänka —
Det är båten »Köping», som nalkas med fart —
Nu, Nordlund, på brotten slut är det snart!

Som »Prinsen» på vattnet blott ligger och drifver,
Att allt ej är klart, det tanken ingifver
Hos skepparn på »Köping», som ropar »hallå!
Hvar är Rönngren, är det fel, kan ni inte gå?»

Men bofven han siktar mot »Köping» och skriker:
»Jag skjuter på den, som genast ej viker!» —
Och orden han låter åtföljas af skott —
Samt springer till räddningsbåten se'n bort.

Med stora krafter och vana han sänker
Båten så ensam mot vattnet och tänker:
»Bäst att sig rädda!» och ror sedan bort,
Han i becksvarta mörkret försvann inom kort.

Hvad fasa nu folket från »Köping» får skåda,
Då de gå ombord för att hjälpa och råda,
Bredvid hvarje offer man finner ett nytt.
Från fyra af dem redan lifvet har flytt.

Att bofven han nu ror för brinnande lifvet —
Sig rädda han vill — det är ju helt gifvet.
Se'n han stigit i land, han springer helt fort.
Men samvetet slår'n ej, som det väl ha bort.

Till Eskils stad kommen, han kläder sig handlar
Och på allt vis sig riktigt förvandlar,
Tager sig skjuts och far till Skogstorpet ut,
Där polisen på bragden dock snart gör ett slut.

Med bojor omgärdad han föres till häktet;
Fri ifrån vilden är människosläktet. —
Vi hoppas att aldrig uppå denna jord
Slik gräselig handling skall mer blifva spord.

De kække polismän, som bofven tog fången,
 En vers bör ock ha uti den här sången,
 Ty knepigt och modigt de buro sig åt
 Som re'n första da'n lad för skurken försåt.

Och sedan nu Nordlund kommit för rätta
 Sturskhet mod domarn han endast vill sätta.
 Han ångrar sig ej, han säger, ett grand,
 Skulle gärna till mord höja åter sin hand.

Den mannen han är och förblifver en gåta.
 Mänskligt att döma, borde han gråta
 Blod öfver brotten, och hans samvetes kval
 Man'an till bön upp till himmelens sal.

Domen nu fallit och rättvis det är den,
 Mången dock anser — den sista färden:
 Dödsdom — för mild är till brottet så stort —
 Men tiden är sådan, vi han den så gjort.

Medkänsla och saknad vi må skänka åt alla,
Som för mordlusten hos bofven måst falla,
Och hoppas att tröst må blifva beskärd
Åt änkor och barn invid sörjande härd.

